

ПОРИНЬ У СВІТ ПРИГОД!

Артур Конан Дойл – знаменитий британський письменник, автор детективних історій про Шерлока Холмса і науково-фантастичних торів про професора Челленджера, якими донині зачитується увесь світ. Писав також історичні романи, п'єси, вірші. Його книги мають безліч екранізацій, які отримали мільйони шанувальників у різних країнах.

Ірландський журналіст Едуард Мелоун, прагнучи звернути на себе увагу молодої красуні Гледіс, просить свого редактора довірити йому незвичайне завдання. Керівництво відправляє репортера на інтерв'ю до дивакуватого вченого Джорджа Челенджера, який ненавидить журналістів.

Спілкування закінчується бійкою, але Мелоун завойовує прихильність професора і не заявляє на нього в поліцію. Журналіст дізнається, що Челенджер зробив надзвичайне відкриття: він стверджує, що існує інший, дивовижний світ, населений ледь не казковими істотами. Професору ніхто не вірить і згодом він, його скептично налаштований колега

Самерлі, лорд Джон Рокстон і репортер Мелоун відправляються в експедицію у Південну Америку, аби знайти підтвердження доводам Челенджера. На скелястому плато вони натрапляють на дивовижний світ із динозаврами, людиномавпами і дивними туземцями. Тепер переконання професора підкріплені фактами, але у них ще багато роботи і на шляху до відкриттів експедицію чекає купа випробувань. Небезпека й підступність – повсюди...

www.bookclub.ua

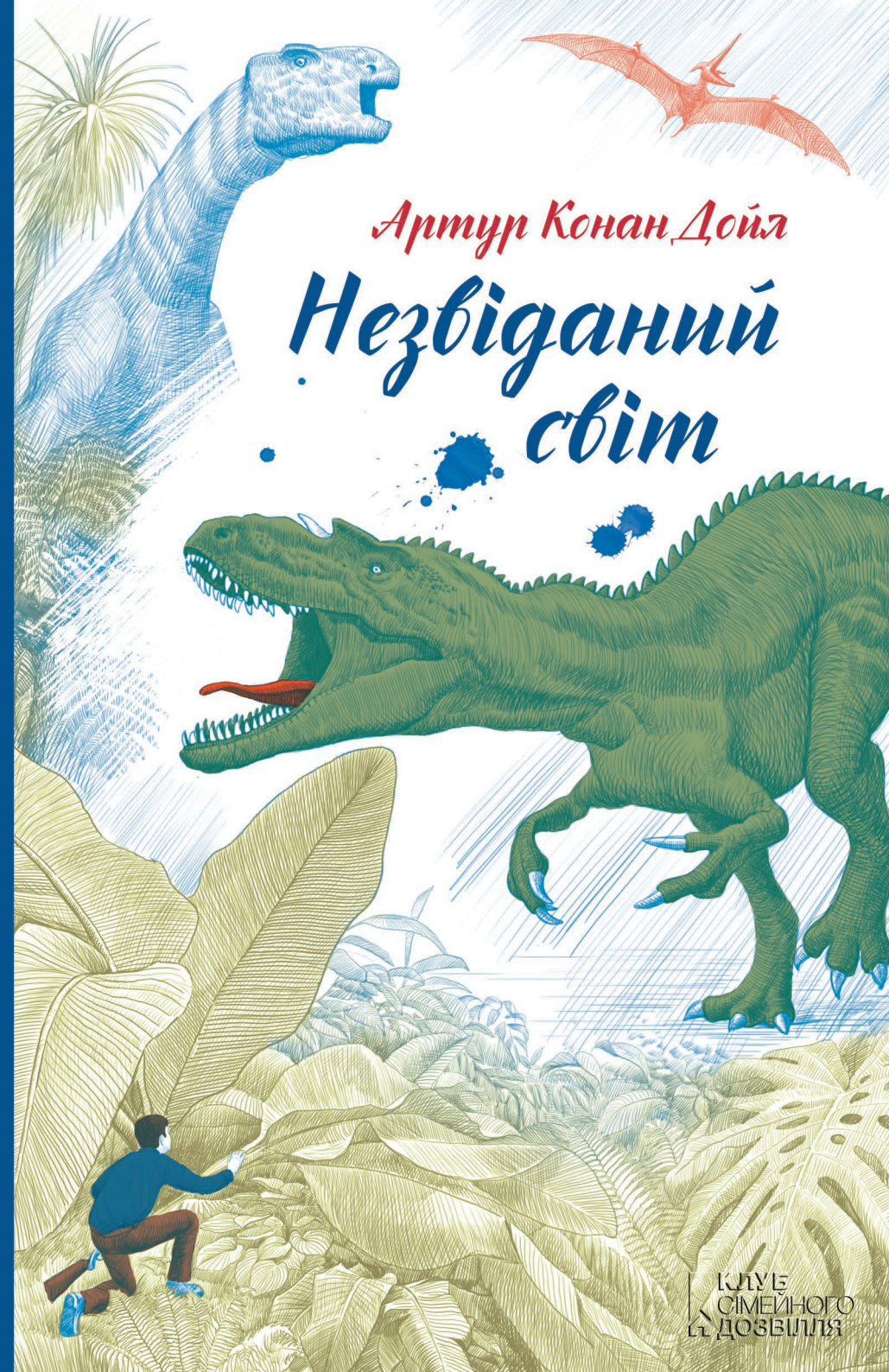
ISBN 978-617-12-3425-3

9 786171 234253

Артур Конан Дойл

Незвіданий світ

Артур Конан Дойл

Незвіданий світ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Артур Конан Дойл

Незвіданий світ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2017 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
К64

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

На обкладинці використано ілюстрацію *Едуарда Новікова*

Дизайнер обкладинки *Едуард Новіков*

ISBN 978-617-12-3425-3
ISBN 978-617-12-1545-0 (серія)

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

Розділ I

Людина сама творить собі славу

Щиро кажучи, містер Хангертон, її батько, являв собою найбезтактовнішу особу у світі й нагадував більше какаду, а не людину — якийсь неохайний, пухнатий, пелехатий; щоправда, був він людиною незлою, та надзвичайно самозакоханою. Гадаю, мало що могло відштовхнути мене від Гледіс, коли б не сумна перспектива отримати такого тестя... Він, напевне, був переконаний, що я приходжу до них тричі на тиждень із єдиною метою — порозкошувати його товариством і зокрема поговорити з ним про біметалізм¹. До речі, саме в біметалізмі містера Хангертона вважали великим авторитетом.

Того вечора я цілу годину, а може, й більше, уважно слухав його цокотання про погані та хороші гроші, про те, як погані гроші витискають хороші гроші, про умовну вартість срібла, про знецінення рупії² та про справедливі вексельні курси.

¹ Біметалізм — використання двох благородних металів (найчастіше це срібло та золото) для чеканки монет, що використовуються як гроші. (*Тут і далі прим. ред.*)

² Рупія — в Індії та деяких інших країнах — назва грошової одиниці, а також срібна і золота монета відповідної вартості.

— Уявіть лиш, — із завзяттям скрикнув він, — що буде, коли всі борги в світі примусять сплатити, і сплатити негайно? Що ж тоді станеться за сучасної системи?

Я — годі й сумніватися — відповів, що особисто для мене це означатиме цілковите руйнування всього світу. Після цих моїх слів він схопився зі стільця, дорікнув мені моєю повсякчасною легковажністю, заявив, що вона унеможлиблює будь-які серйозні розмови між ним та мною, і побіг одягатись до масонських зборів.

Нарешті ми з Гледіс лишилися на самоті. Настав рішучий момент. Цілий вечір я почувався, наче солдат напередодні битви, — мій розум коливався в передчутті чи то близької перемоги, чи то нечуваної поразки.

Гледіс сиділа біля вікна мовчки, малиново-червона завіса виразно відтіняла її гордий делікатний профіль. Яка вона була гарна! І яка далека! Ми були друзями, давніми, щирими друзями. Та я ніколи не міг вийти за межі тієї приязні, що однаково могла б існувати між мною й будь-яким іншим моїм товаришем, будь-яким репортером із «Дейлі-газетт», — приязні відвертої, щирої, але цілком позбавленої тілесного тяжіння. Моя свідомість мимоволі повстає проти жінки, занадто відвертої зі мною. Чоловікові не надто приємно, коли жінка поводиться з ним, як із товаришем. Там, де виникає почуття, неминуче з'являються і полохливість, і замішання — спадщина старих розпусних часів, коли кохання та насильство часто крокували

пліч-о-пліч. Нахилена голова, очі, що уникають зустрічі з твоїми очима, уривчастий голос, боязка посмішка — ось що можна назвати яскравими ознаками кохання. І аж ніяк до них не належать відвертий погляд та щирі відповіді. Протягом свого короткого життя я встиг переконатися в цьому. Хоча, може, я успадкував це переконання як історичну пам'ять, що її людство пихато охрестило інстинктом.

Гледіс мала всі жіночі чесноти, які так подобаються чоловікам. Мабуть, декому вона могла б здатися холодною й нечулою, але то була цілковита брехня. Ніжна шкіра, смаглява, майже як у східних жінок; волосся кольору воронячого крила; величезні імлісті очі; трохи завеликі, проте чудові губи — все свідчило про її пристрасну натуру. А втім, мушу з сумом зізнатися, що до цього часу мені не вдалося завоювати її кохання. Ну, то хай буде що буде, але я мав нарешті покінчити з непевністю і сьогодні ж увечері отримати від неї відповідь. Вона, щоправда, могла відмовити мені, та краще вже бути коханцем, яким знехтували, аніж доброчесним братом.

Ось які думки кипіли в моїй голові тієї миті, коли я сам збирався припинити ніякову довгу мовчанку. Саме тоді двоє карих очей критично зиркнули на мене, і гордовита голівка захиталася з дружнім докором.

— Мені здається, Неде, що ви хочете освідчитися, і я прошу, ні, благаю: не робіть цього. Нехай усе залишається, як було, — так набагато краще.

Глибоко здивований, я присунув свій стілець трохи ближче до неї.

— Гледіс, як ви довідалися, що я маю намір сьогодні освідчитися вам?

— Хіба ж жінки не знають цього? Ви думаєте, хоч одну з нас освідчення захопило зненацька? Милий хлопчику... Розумієте, Неде, у нас із вами були такі хороші, приятельські стосунки. Шкода, що доводиться псувати їх! Невже ж вам не до вподоби, коли молодий чоловік і молода жінка розмовляють одне з одним так спокійно, як завжди розмовляли ми з вами?

— Не знаю, Гледіс. Я, бачте, можу розмовляти спокійно і з... і з начальником станції... — Сам не розумію, звідки він взявся, цей начальник, але хоч там як, він раптом виріс перед нами і розсмішив нас обох. — Та розмови з начальником станції мене анітрохи не задовольняють. Я хотів би обіймати вас, відчувати вашу голівку в себе на грудях і, о Гледіс, бажав би...

Побачивши, що я маю серйозний намір продемонструвати деякі зі своїх бажань, Гледіс підхопилася.

— Ви все зіпсували, Неде! — з докором мовила вона. — Як же буває добре та просто доти, поки не станеться *таке*. Як шкода... Невже ви не вмієте стримувати себе?

— То ж ненавмисно, — захищався я. — Це сама природа. Це — кохання...

— Може, коли кохання взаємне — коли кохають обидва, воно й виходить інакше. Я принаймні ніколи не відчувала такого потягу.

— Але мусите відчувати. З вашою вродою, з вашим серцем... Гледіс, любя, ви створені для найпристраснішого кохання! Ви мусите покохати!

— Треба чекати, щоби любов зродилася.

— Чому б вам не покохати мене, Гледіс? Що вам заважає: то моя зовнішність стає на заваді чи щось інше?

Її обличчя трохи проясніло. Вона простягла руку — чудовий, ласкавий і доброзичливий жест! — і відхилила мою голову назад. А потім із посмішкою задумливо подивилася мені просто в очі.

— Ні, не те, — промовила вона нарешті. — Ви хлопчик не марнославний, і я можу щиро зізнатися, що річ не в тім. Усе набагато серйозніше, ніж ви думаєте.

— Моя вдача?

Гледіс суворо хитнула головою.

— Що мені зробити, щоб поліпшити її? Сідайте, люба. Обіцяю, більше не буду. Сідайте-но лиш. Ось, а тепер розповідайте...

Вона підозріло глянула на мене, і той погляд припав мені до душі набагато більше, ніж уся її чисто-серда довірливість. Скільки ж іще в нас примітивного та звірячого помічаєш, коли дивишся не крізь рожеві окуляри... А може, то мені так здалося. Хоч там як, але Гледіс сіла.

— Ну а тепер скажіть, чого мені бракує?

— Бракує... О ні... Я... кохаю іншого, — зізналася вона.

Тепер настала моя черга підхопитися зі стільця.

— Нікого... зокрема. Не лякайтеся, я кажу про свій ідеал, — пояснила Гледіс, зі сміхом споглядаючи, як змінилося моє обличчя. — У житті мені така людина ще не зустрілася.

— Розповіси мені про нього. На кого він схожий?

— Він багато в чому дуже схожий на вас.

— О, як це мило з вашого боку... Тоді чого ж мені бракує? Хоча б одне слово. Ким він повинен бути — членом товариства тверезості чи вегетаріанцем? Чи, може, він літун, теософ або взагалі надлюдина? Я спробую стати ним, Гледіс. Тільки скажіть мені, що саме вам у ньому до вподоби.

Така пружність мого характеру викликала в неї усмішку.

— Перш за все, гадаю, мій ідеал не сказав би такого, — відказала вона. — Це людина твердої, суворої вдачі, і її не бентежать примхи якоїсь дурнуватої дівчини. Передусім він мусить буди людиною, яка вміє діяти і сміливо дивиться смерті в очі. Людина великих вчинків і з незвичайним минулим. Я покохала би не чоловіка, а здобуту ним славу, бо та слава відбивалася би й на мені. Згадайте-но Ричарда Бертонна. Коли я читаю написану його дружиною біографію, я розумію, чому вона так кохала цього чоловіка. А леді Стенлі! Чи читали ви останній розділ книжки про мандрівки її чоловіка? Ось перед якими чоловіками повинна схилитися жінка! Ось любов, яка не применшує, а звеличує. Весь світ шануватиме жінку, яка надихнула на великі діяння!

Гледіс здавалася такою прекрасною в цю хвилину, що я мало не порушив піднесеного тону нашої бесіди. Проте мені пощастило опанувати себе.

— Але ж не можуть всі бути Стенлі та Бертоннами, — зауважив я. — До того ж не завжди й нагода

трапляється. Принаймні мені з цим не пощастило, та коли вона трапиться, я неодмінно скористаюся нею.

— Нагода є завжди. Вона трапляється на кожному кроці. У тому й суть мого ідеалу, що він сам рухається назустріч подвигу. Його не зупинять жодні перешкоди. Я ще не знайшла такого героя, але бачу його, мов живого. Так, людина сама творить свою славу. Чоловіки повинні здійснювати подвиги, а жінки — винагороджувати героїв любов'ю. Згадайте-но того молодого француза, який кілька днів тому піднявся на повітряній кулі. Того ранку бушував ураган, але про подію оголосили заздалегідь, і він не мав наміру її відкладати. За добу повітряну кулю віднесло на півтори тисячі миль¹, кудись у самий центр Росії, де цей сміливець і опустився. Ось про таку людину я кажу! Подумайте про жінку, яка його кохає. Напевно, інші неабияк заздять їй! Нехай же і мені заздять, що мій чоловік герой!

— Я теж вчинив би так, аби потішити вас.

— Це треба робити не тільки мені на потіху. Ви повинні піти на подвиг тому, що інакше не можете, тому, що така вже ваша природа, тому, що чоловіче начало всередині вас потребує прояву. Ось, наприклад, ви писали про вибух на вугільній копальні у Вігані. А чому б вам було не спуститися туди самому і не допомогти людям, які задихалися від задушливого газу?

— Та я й спускався.

¹ Миля — міра довжини, не однакова в різних країнах.

— Ви ніколи не казали мені про це.

— Не було про що розводитись.

— А я й не знала. — Вона глянула на мене з дещо більшою цікавістю. — Сміливий вчинок.

— Я мусив це зробити. Ви ніколи не напишете гарної статті, якщо не відвідаєте особисто місця пригоди.

— Який прозаїчний мотив! Це зводить нанівець усю романтику. Але все одно я дуже тішуся, що ви спустилися в шахту.

Я не міг не поцілувати простягнутої мені руки — стільки грації та гідності було в цьому русі.

— Ви, напевно, вважаєте мене навіженою, яка ще й досі не може розлучитися з дівочими мріями. Але вони такі реальні для мене! Я не можу не зважати на них — це вже стало частиною моєї плоті й крові. Якщо я колись і візьму шлюб, то тільки з якоюсь славетною особою.

— А чому б вам і не вийти заміж! — скрикнув я. — Ви належите до жінок, які захоплюють чоловіків. Дозвольте мені спробувати — і побачите, до чого я здатний. Ви ж тільки-но казали, що ми мусимо самі знаходити нагоду, аби виявити своє героїство, а не чекати, доки та нагода сама припливе нам у руки. Подивіться на Кляйва — якийсь клерк, а завоював Індію. Свідчуся небом, і в наше віконце загляне сонце!

Мій ірландський запал викликав усмішку Гледіс.

— Чому б ні? — сказала вона. — У вас є всі потрібні дані — молодість, здоров'я, сили, енергія. Мені

було боляче вас слухати, а тепер... тепер я страшенно радію, що мої слова спричинили такий ваш настрій.

— А коли б я зробив?..

Тепла оксамитова рука затулила мені рота.

— Годі вже, сер! Ви і так уже на півгодини запізналися до редакції. У мене просто не вистачало духу нагадати вам про це. Але з часом, якщо ви завоюєте собі місце у світі, ми, гадаю, повернемося до нашої сьогоднішньої розмови.

Ось як сталося, що того листопадового туманного вечора я наздоганяв трамвай до Кембервелу¹ з розпаленим серцем і рішучим наміром не чекати й доби, аби вчинити якесь геройство, гідне моєї коханої. Але чи була на величезній земній кулі хоча б одна людина, яка могла би передбачити, яких неймовірних форм набуде це геройство і яким дивовижним шляхом ітиму я до нього?

Читачеві може здатися, що цей вступний розділ має нічого спільного з подальшими подіями. А втім, без нього не було б ані цих подій, ані розповіді про них. Порвати, як то зробив я, з минулим і поринути в таємниче, загадкове невідоме, де на тебе чекають великі пригоди й велика нагорода, здатний тільки той, хто вірить, що героєм можна бути скрізь, і той, хто докладає зусиль до здійснення геройського вчинку. Уявіть, як провів я — зовсім незначна величина — вечір у редакції «Дейлі-газетт», де всі мої думки були зосереджені лише на тому, як стати героєм, гідним

¹ Кембервел — назва району в Лондоні.

моєї Гледіс. Невже через жорстокосердя чи через дитячу примху зажадала вона, щоб я задля її піднесення ризикував своїм життям? Гадаю, таке питання може постати в голові людини літньої — аж ніяк не палкого двадцятитрьохлітнього юнака, якого трусить пропасниця першого кохання.

Розділ II

Спробуйте тастя в професора Челленджерса

У нашій «Дейлі-газетт» мені завжди подобався Мак-Ардл, старий, буркотливий, згорблений від постійного сидіння редактор розділу «Свіжі новини». Гадаю, що і я був йому до вподоби. Звичайно, головну роль у конторі відігравав Бомонт. Але Бомонт перебував у розрідженій атмосфері олімпійських висот, і звідки його могли стягнути тільки речі розміром не менші за міжнародну кризу або падіння міністерства. Подеколи ми бачили, як у самотній величі він простував коридорами до своєї святині, і очі його дивились у далечінь, а думки ширяли над Балканами чи Перською затокою. Він був недосяжним для нас. Мак-Ардл працював безпосередньо з Бомонтом, і у всіх наших справах ми зверталися саме до цього редактора. Коли я ввійшов до його кабінету, старий кивнув мені і зсунув окуляри на свою лисину.

— Ну що ж, містере Мелоун, як я чув, працюєте ви добре, — промовив він із приємним шотландським акцентом.

Я схилив голову.

— Вибух у вугільних копальнях ви спромоглися описати напрочуд гарно. Не гіршою була й пожежа в Саусворку. Безперечно, ви маєте хист до описів. Що ви хотіли мені сказати?

— Хотів просити вас зробити мені ласку.

Він, здавалося, скам'янів і навіть унікав дивитися на мене.

— Так-так-так! А в чім річ?

— Чи не думаєте ви, сер, що могли б одрядити мене, давши серйозне доручення від «Газетт»? Я працюватиму якнайкраще і привезу вам гарну статтю в газету чи, може, навіть цілу низку статей.

— Яке саме доручення ви маєте на увазі, містере Мелоун?

— Таке, щоб, виконуючи його, я став би учасником багатьох подій і увесь час наражався на ризик. Запевняю вас, я зроблю все якнайкраще. Що труднішим буде доручення, то краще.

— Вам ніби кортить укоротити собі віку.

— Ні, я хочу виправдати своє існування. І свою працю в нашій «Газетт».

— Дорогий мій містере Мелоун, ви занадто... занадто злетіли. Час зараз не той. Витрати на спеціальних кореспондентів давно не виправдовують себе. І, в усякому разі, такі доручення даються людині з ім'ям. Людині, яка вже завоювала довіру публіки. Білі плями на карті давно заповнені, а ви ні сіло ні впало розмріялися про романтичні пригоди! Втім, постійте, — додав він і раптом

посміхнувся: — До речі, про білі плями. А що коли ми розкриємо одного шарлатана, сучасного Мюнхгаузена, і візьмемо його на глум? Чому б вам не викрити його брехню? Це буде непогано... Ну, як ви на це дивитеся?

— Куди завгодно, що завгодно — мені однаково. На кілька хвилин Мак-Арл замислився.

— Цікаво, чи пощастить вам заприятелювати з тим суб'єктом, чи, бодай, потеревенити з ним, — промовив він нарешті. — Ви, здається, маєте здібність викликати до себе симпатію. Може, то тваринний магнетизм чи сила юності — не знаю. Тільки я зазнав цього на собі самому.

— Ви дуже ласкаві, сер.

— Отже, чому б вам не спробувати щастя з професором Челленджером із Енмор-Парку?

Гадаю, що вигляд у мене став надто розгублений.

— Челленджер!.. — скрикнув я. — Професор Челленджер, знаменитий зоолог. Це він розтрощив щелепу тому хлопцеві з «Телеграф», Бландлоу.

Редактор зловісно всміхнувся.

— То й що? Хіба ж ви не шукаєте пригод?

— Але пригод ділового характеру, сер.

— Саме так! Я не думаю, що він завжди такий нестриманий. Може, Бландлоу потрапив під гарячу руку, може, не зумів знайти правильного підходу до нього. Вам, сподіваюся, пощастить більше, та й поводитиметеся із ним ви, гадаю, набагато тактовніше. Це, я певний, буде корисно і вам, і «Газетт».

— А я, як на те, анічогісінько не знаю про цього професора, — сказав я. — На жаль, я пригадую його ім'я тільки в зв'язку з процесом Бландлоу.

— У мене є деякі матеріали для вас, містере Меллоун, бо я спостерігаю за професором уже не перший день. — Він витягнув із шухляди кілька папірців. — Ось відомості про нього: «Челленджер Джордж-Едвард. Народився в Ларгзі 1863 року. Освіта: місцева гімназія, після неї Единбурзький університет. Асистент при Британському музеї у 1892 році. Старший асистент відділу порівняльної антропології у 1893-му. Звільнений за занадто гостру кореспонденцію в журналах. Одержав золоту медаль за зоологічні дослідження. Член закордонних наукових установ...» Тут сила-силенна різних назв; щось пальців на два петитом¹ — Бельгійська асоціація, Американська академія наук, Ля-Плата тощо. «Колишній президент Палеонтологічного товариства... Секція N Британської асоціації і так далі». Ага, ось... «Наукові праці: «Нотатки про побудову черепа в калмиків», «Нариси теорії еволюції хребетних», численні статті, серед яких «Основні помилки теорії Вейсмана», що викликала жваві дискусії на останньому конгресі зоологів у Відні. «Улюблені розваги: спорт, прогулянки пішки. Член клубу альпіністів. Адреса: Енмор-Парк. Кенсінгтон²».

¹ Петит — дрібний друкарський шрифт, розмір якого дорівнює восьми пунктам.

² Кенсінгтон — назва району в Лондоні.

Він подивився на мене та передав папірці.

— Ось, беріть собі. На сьогодні для вас в мене більше нічого немає.

Я сховав папірці в кишеню.

— Ще хвилиночку, сер, — промовив я, побачивши перед собою замість червоного обличчя лису рожеву потилицю. — Мені поки що не зовсім зрозуміло, стосовно чого я мушу інтерв'ювати цього джентльмена. Що, власне, він накоїв?

Переді мною знову з'явилося обличчя.

— Два роки тому він вирудився один в експедицію до Південної Америки. Повернувся звідти минулого року. Безсумнівно, Південну Америку він відвідав, але категорично відмовляється говорити, де саме був. Почав розповідати про свої пригоди, але побачив, що йому немає віри, і зачинився в своїй мушлі, наче якийсь слимак. З ним, мабуть, і справді трапилося щось незвичайне, а може — і це ймовірніше — він просто надзвичайний брехун. У нього є кілька зіпсованих фотографій. Він каже, що робив їх із натури. Професор зараз став такий уразливий, що ображає кожного, у кого вистачить сміливості розпитувати про ту подорож, і викидає з дому всіх репортерів.

Мак-Ардл на мить замислився, а потім продовжив:

— На мою думку, це небезпечний божевільний; він хворіє на манію величчя і має деякі схильності до науки. Це людина саме для вас, містере Мелоун. Ідьте тепер і подивіться, що з цим можна зробити. Ви вже досить дорослий, щоб пильнувати себе, і маєте

неабияку силу. Крім того, на вашому боці наші закони про недоторканність особи.

Лукаве червоне обличчя знову змінилося рожевим овалом, облямованим пухом. Аудієнція добігла кінця.

Я попрямував до свого клубу «Дикун», але, перш ніж увійти туди, сперся на балясини¹ тераси Едельфі і, замислившись, втупив погляд у брунатну, масну від нафти ріку. На вулиці моя голова завжди працює краще. Я витягнув із кишені перелік подвигів професора Челленджера і ще раз перечитав його. І раптом відчув усередині неабияке натхнення, інакшої назви цьому немає. Беручи до уваги факти про цього сварливого професора, які мені вже відомі, я зрозумів: репортерів до нього не пробратися. Скандали, що про них двічі згадується в його короткій біографії, ясно свідчили, що він фанатик науки. То чи не можна зіграти на цій його слабкості? Спробуємо!

Я ввійшов до клубу. Була одинадцята з копійками, і у вітальні вже юрмився народ, хоча до повного збору було ще далеко. У кріслі біля каміна сидів якийсь високий худий чоловік. Він повернувся до мене обличчям тієї миті, коли я підсунув своє крісло ближче до вогню. Про таку зустріч я міг хіба що мріяти! Це був співробітник журналу «Нейчур» — худий, весь висохлий Тарп Генрі, найдобріша людина у світі. Я негайно взявся до справи.

— Що відомо вам про професора Челленджера?

¹ Балясина — виточений фігурний стовпчик під поруччя балкону, піддашку, сходів тощо.

— Челленджер? — він насупив брови й прийняв вид суворого вченого. — Челленджер — це той чоловік, який розповідав нісенітницю про свою подорож Південною Америкою?

— Які ще нісенітниці?

— Ну, друже... Він розповідав щось про чудернацьку тварину, яку він нібито там відкрив, але згодом, здається, зрікся своїх слів. Принаймні не поновляв своїх химерних оповідей. Спершу він дав інтерв'ю представникові агентства «Ройтерз», але через те інтерв'ю зчинилася страшна буча, і професор сам зрозумів, що забрехався. Це скандальна історія. Знайшлося двоє чи троє осіб, що спочатку вірили у ці балачки, та він незабаром їх здихався.

— У який саме спосіб?

— У дуже простий — за допомогою своєї незносно-брутальної поведінки. Знаєте старого Уодлі із Зоологічного інституту? Так от, цей Уодлі надіслав йому листа: «Завідувач Зоологічного інституту вітає професора Челленджера і матиме за честь, якщо шановний професор ушанує своєю присутністю чергові збори членів інституту». Відповідь була просто нецензурна!

— Чого ж ви не хочете навести її?

— Подейкують, що зміст її був приблизно такий: «Професор Челленджер вітає завідувача Зоологічного інституту і матиме за честь, якщо шановний колега піде під три чорти».

— Боже милий!

— Думаю, щось подібне вигукнув і Уодлі, коли отримав таку відповідь. Я пригадую його промову на

зборах. Він почав її зі слів: «П'ятдесят років маю я відносини з науковим світом...» Відповідь, можна сказати, вразила старого.

— Це й усе, що ви знаєте про Челленджера?

— Як вам відомо, я бактеріолог за фахом, живу в своєму мікроскопі й не надто цікавлюся тим, що можна побачити голим оком. Я — вартовий на кордоні Знаного, і мені стає якось моторошно, коли я стикаюся з великими, бруталними, набридливими створіннями. Я уникаю пліток, але про професора Челленджера чути доводилося. Він належить до категорії людей, яких не можна ігнорувати. Він дійсно талановитий науковець — справжня електрична батарея, сповнена життєвої сили, а разом із тим страшенно сварливий, впертий, із якимись чудернацькими поглядами, і до того ж не визнає чемності та інших забобонів.

— Ви казали про чудернацькі погляди професора. У чому ж вони полягають?

— Та в нього їх сила-силенна. Наприклад, еволюційна теорія й теорія Вейсмана. Саме через них, кажуть, він улаштував цілу січу у Відні.

— Чи не могли б ви розповісти мені про цю січу докладніше?

— Зараз ні, але в нашій бібліотеці є протоколи конгресу. Хочете, я проведу вас?

— Я саме про це й прошу. Мені доручено інтерв'ювати цього суб'єкта, і я шукаю, як приступитися до нього. Ви надзвичайно люб'язно даєте мені зачіпку. Я пішов би хоч зараз, якщо тепер іще не дуже пізно.

Зміст

<i>Розділ I.</i>	Людина сама творить собі славу.	5
<i>Розділ II.</i>	Спробуйте щастя в професора Челленджера	14
<i>Розділ III.</i>	Він — цілковито неможлива особа	24
<i>Розділ IV.</i>	Це і справді найнезвичайніша річ у світі	34
<i>Розділ V.</i>	Стосовно цього можна ще сперечатися.	56
<i>Розділ VI.</i>	Мене звали Бичем Господнім	73
<i>Розділ VII.</i>	Завтра ми занурюємось у невідоме.	85
<i>Розділ VIII.</i>	Вісники нового світу.	96
<i>Розділ IX.</i>	Хто міг це передбачити?	112
<i>Розділ X.</i>	З нами трапилися найнезвичайніші речі	140
<i>Розділ XI.</i>	Цього разу я був героєм.	158
<i>Розділ XII.</i>	Пригоди посеред лісу.	178
<i>Розділ XIII.</i>	Цієї картини я ніколи не забуду	195
<i>Розділ XIV.</i>	То була справжня перемога	213
<i>Розділ XV.</i>	Наші очі бачили неймовірні дива	230
<i>Розділ XVI.</i>	Дорогу! Дорогу!	249

Літературно-художнє видання

Серія «Поринь у світ пригод»

КОНАН ДОЙЛ Артур
Незвіданий світ

Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *Н. Ю. Олянішина*
Редактор *К. О. Єрохін*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Н. С. Виноградова*

Підписано до друку 13.07.2017. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 14,28.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Конан Дойл А.

К64 Незвіданий світ : роман / Артур Конан Дойл ; пер. з англ.
А. Сагана. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2017. — 272 с.

ISBN 978-617-12-3425-3

ISBN 978-617-12-1545-0 (серія)

Професор Челенджер зі своїм колегою науковцем Самерлі, лордом Джоном Рокстоном і репортером Мелоуном відправляються в експедицію у Південну Америку, аби довести існування іншого світу, в який не можуть повірити науковці. На скелястому плато вони знаходять дивовижний, майже казковий світ із динозаврами, людиномавпами і дивними туземцями. Впевненість професора Челенджера щодо іншого, незвичайного життя підтверджується фактами, але на шляху до відкриттів експедицію чекає багато випробувань. Небезпека й підступність — повсюди...

УДК 821.111